

Tanulmányi kirándulás hetedikeseknek

Erdély örök! HAT-KP-1-2025/1-000596

Az utat a hajnali órákban kezdtük Zalaegerszegen, amit egy tíz órás buszút követett. Az első megállónknál Budapesten felvettük idegenvezetőnket, Endrét, aki végigkalauzolt bennünket Erdély csodás tájain és városain.

Nagyváradon érkeztünk be Erdélybe, amely, mint megtudtuk kb. 103.000 négyzetkilométer. A Sebes-Körös partján sétáltunk, Szent László királyunk nyomában. A várost, Szent László király alapította.

Ady Endre a 19. század végén, 20. század elején élt Nagyváradon, megalapította A Holnap folyóiratot, illetve az irodalmi kört, láttuk az Emke kávéházat, ahol üldögélt, a Holnaposok szobrát, ami a színház mellett található.

Sétáltunk a Fekete sas szálló aljában, ahol a gyönyörű szecessziós épületekről beszéltünk, a magyar szecesszióról, útjáról, kialakulásáról, aztán szabadidőt kaptunk a főtéren, ahol régen Szent László király szobra állt, de aztán Szent László királyt elvitték a mostani Bazilika elé.

Nagyvárad Püspökség volt a történelmi Magyarország leggazdagabb püspöksége, és utána pedig megtekintettük a Szent László királyunk hermáját, Szent László koponyacsontjának egy darabját láthattuk és a szép hermát, ami egy védelem is a koponyacsontnak.

Aztán a Sebes-Körös partja mentén haladtunk a Király-hágó felé.

Csucsá...

Az Erdély szó azt jelentette, hogy hegyekkel, erdőkkel körbe vett terület. 1000 méter magasra mentünk föl, és itt elálltunk a Máramaros és a Déli Kárpátokig. Ezt követően megálltunk Csucsán, hogy izgalmas sétát tegyünk az Ady Endre Emlékházban, ám csak az a bejáratig jutottunk, melyet díszes székelykapu őrzött, mivel az épület épp felújítás alatt állt. Onnan haladva tovább, Kalotaszeg tájegységén keresztül, Kőrösfőn át érkeztünk meg Bánffyhunyadra, ahol a neoromán stílusú palotákat, majd a Bánffyhunyadi református templomnak a leírását, a négy fiatornyos templomot, mely Kós Károly építészetében mindenhol megjelent, akár Budapesten a Vekerle-lakótelep, vagy más helyen tervezett épületeket, Sepsiszentgyörgyön.

Gyalutól elindulva a tordai hasadék árnyékában érkeztünk meg a mezőségre, de Tordát csak elkerültük, célunk az volt, hogy megérkezzünk a hosszú út után a Torockóra. A Piroska-panzióba.

Székelykő árnyékába, ahol a székelyek egy várat kaptak a torockóiaktól. Másnap a múzeumban megtudtuk, hogy mit készítettek a vasból, láttuk a vaskenyeret.

Szentgyörgyön, ez a két szakma, tehát a kézművesipar, illetve a vaskfeldolgozás volt. Tehát ebből éltek a mindennapokban, hiszen nem volt nagyon termőföld, a nagy szikla árnyékában, ami 1100 méternél magasabb, a székelykő, ahol kétszer kel föl a nap, egyszer fel kel, aztán elbújik és a falu mögöl, a szikla mögött megint felkel, és utána pedig elindultunk Erdély fővárosába, a Szamos völgyébe, Kolozsvárra.

Kolozsvár, Erdély fővárosa, először Kulusuar néven szerepelte a magyar történelemben, de előtte még a római korban Napuka néven volt említve.

Mátyás király szülőházától elindultunk, Torda felé, tudtuk azt, hogy Tordán 1568-ban kimondták a szabad vallásgyakorlás jogát, beszéltünk előtte 1567-ről a Csíksomlyói búcsú eredetéről, ahol több százezer magyar, most már mindenféle vallási hovatartozás nélkül jön, és éneklük a magyar himnuszt Románia földrajzi közepén.

A Hesdát patak völgyébe sétáltunk, növényekkel ismerkedtünk, lepkékkel, volt akinek még a szájában is belerepült.

A harmadik nap reggelén elindultunk a Mezőségen keresztül egész Marosvásárhelyig, ahol a Bolyai Farkas Elméleti Líceum magyar tannyelvű középiskola tanulóival és vezetésével találkoztunk Marosvásárhelyen. Zalaegerszeg és Marosvásárhely, testvértelepülés ez egy fontos része volt az útunknak.

A sulit követően elmentünk a Kultúrpalotához, és itt megnéztük a történetmesélő festett üvegablakokat és egy kiállítótermet is.

Ezután útnak indultunk, és egy hosszú két órás buszút után elértünk Gyergyóremetére az END-IBO csokigyárba, ahol megkóstolhattunk különböző édességkülönlegességeket is.

Innen a 133 km-re lévő Békás-szoros felé vettük az irányt. Csodálkozva néztük a hatalmas mészkőfalakat és kacsáztunk a patakban. Visszafelé megálltunk a Gyilkos-tónál.

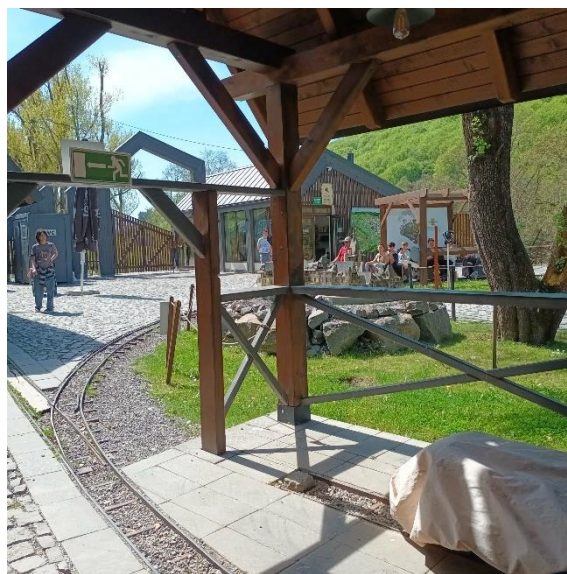
Sétáltunk egyet a tó körül gyönyörű naplementében, majd innen indultunk vissza a második szállásra, Székelyudvarhelyre a Bosnyák Panzióba.

A negyedik napon korán indultunk, és megnéztük Korondon hogyan dolgozzák fel a sót.

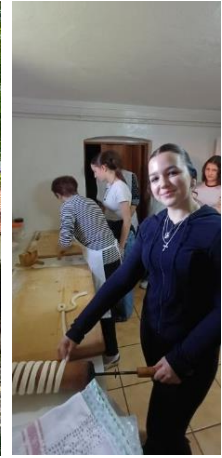
Innen elutaztunk Szejkefürdőre, ahol megtekintettük a Mini Erdély kiállítást. Itt a legszebb, történelmileg legfontosabb épületek kicsi makett változatát láthattuk.

A legizgalmasabb a minivasúton való utazás volt.

Innen továbbmentünk Farkaslakára, ahol megkoszorúztuk Tamási Áron síremlékét, ami után elmentünk Szentegyházára kürtőskalácsot sütni.

Ezután traktorral másztuk meg egy pontig a Madarasi Hargitát, és csodáltuk a tájat, reménykedtünk, hogy látunk medvét is.

Majd egy kisebb szakaszon gyalog folytattuk utunkat a csúcs felé, de az éppen olvadó hó, és főleg sár miatt visszafordultunk.

Elérkezett a kevésbé várt utolsó nap, amikor végleg elhagytuk Erdélyt.

A hazaúton betértünk még tettünk egy sétát a Segesváron, ahol megnéztük hogyan is néz ki a korábban szászok által lakott város.

Aradon leróttuk kegyeletünket a vértanúk emlékművénél. A Szabadság-szobor Zala György alkotása, egy női alak, babérkoszorú a kezében, a szabadság, büszkeség és győzelem, a dicső Magyarország jelképe. Alatta az legnagyobb áldozat, a 13 aradi vértanú arcképe, ez is eredeti, csak 2008-ban az alapot kellett újra önteni.

A legtöbb közülünk először jártak Erdélyben. Már most ki lehet jelenteni, hogy sokan nem utoljára. Néhányan megértették, mit jelent magyarnak lenni. Ha ezért kétezer-kettőszáz kilométert kellett utazni, akkor megérte.

